

# En uforglemmelig juleaften

Af Poul Otto Gaalaas Hansen

I enhver romersk-katolsk kirke findes en lille olje-lampe. Denne skal være tændt og lysende som symbol på, at der i det såkaldte tabernakel eller alterskab findes indviet nadverbrød. I videste forstand betegner denne altid brændende flamme GUDs tilstedeværelse i kirken.

Selvfølgerlig danner Rosenkranskirken i Aakirkeby ikke nogen afvigelse fra denne regel.

Selv i krigsårene med rationering og varemangel skulle den evige flamme være brændende.

Det var dog ikke muligt at skaffe olivenolje til dette formål, og som en nødløsning havde man monteret en lille glimlampe (signallampe), som på en ganske god måde illuderede en flamme.

Jeg var i lære som elektriker. Mester boede og havde værksted bare få meter fra Rosenkranskirken, som jeg følgelig passerede flere gange daglig.

Tit og ofte standsede jeg og fik en snak med præsten, pater Zoetmuller, som jeg efterhånden betragtede som en god ven.

Jeg lærte ikke så lidt af disse samtaler m. h. t. at respektere andres livssyn og vise tolerance for andres religiøse tanker og praksis, hvilkete senere i livet har været mig til stor hjælp.

Juleaften 1944 lidt op på formiddagen så jeg pater Zoetmuller komme ned ad gaden i et tempo, der var helt udenfor den værdighed, han ellers lagde for dagen. Den hvide dominikanerkutte stod som et sejl om ham. Han var tydelig oprømt, noget, der til fulde blev bekræftet, da han et øjeblik senere stod i værkstedsdøren og fortvivlet slog ud med armene.

- Broder Paulus!

Sådan tiltalte han mig altid, noget jeg allerede dengang har opfattet som en stor hæder.

- Broder Paulus! Den evige flamme er død. Kan du hjælpe mig at vække den til live?

Jeg forstod vel ikke fuldt ud hans fortvivlelse, men da mester ikke var til stede, fulgte jeg med for at forsøge at løse problemet.

Det viste sig snart, at der var ganske omfattende skader på installationen i kirken. En kraftig jordtilslutning knækkede sikringerne lige så hurtigt, som det var mig muligt at udskifte dem. Der var kun et at gøre. Jeg gik igang med en større udskifning og omtrækning af installationen. Et arbejde, der tog det meste af det, der var igen af dagen.

Det blev en uforglemmelig juleaften! Jeg arbejdede som besat - ville jo gerne være færdig i løbet af dagen af hensyn til julefejringen hjemme, og samtidig ville jeg gerne forsøge at få arbejdet så vidt færdigt, at lysanlægget i alle tilfælde provisorisk var brugbart til midnatsmessen.

Ved siden af mig - på den anden side af højalteret, var to nonner travlt optaget med at pynte et stort juletræ og et par andre af Skt. Hedvigs-søstrene arrangerede den store fornemme julekrybbe.

Alt foregik i den dybeste tavshed. -

I en romersk-katolsk kirke taler mennesker ikke sammen. Her er GUD selv tilstede, og man viser guddommen respekt!

Måske burde mange i dag tage ved lære af dette!

Jeg husker udmærket den andagtsfulde stilhed ved gudstjenestens begyndelse i vor kirke i min barndom. De gamle i menigheden kom ind og bøjede sig i stille andagt, når klokken kaldte.

Sent på eftermiddagen kom to tyske officerer stille ind ad kirkedøren. De dypede deres fingre i vievandsskålen, gjorde korsets tegn foran sig, hilste

knælende højalteret og satte sig i en kirkestol. Her sad de længe i dyb andagt.

I mørkningen var jeg så vidt færdig med mit arbejde, at jeg listede hjem. Mange underlige tanker fulgte mig.

Der var vist ikke nogen overvældende julefejring derhjemme det år. Mor var syg. Der var små resurser. Rationering, mørklægning, usikkerhed. Ingen store gaver eller anden ekstravagance. Men vi havde dug på bordet og skriften blev læst, og vi sang til øjnene var våde.

Mine tanker går tit til den juleaften.

Når jeg skriver dette, er det bare nogle få uger siden min sidste julefejring.

Alt er så anderledes i dag. Mad i mængder. En enorm bunke kostbare julegaver.

Men julen? Julebudskabet? Glæden over fredsbudskabet? Ikke en julesang blev sunget!

Var det en "fejring af fejringen?"

Havde man blindt lyttet til supermarkedets stolte reklame: Alt til julen under et tag! - nå, ja reklamechefen på stedet blegnede og har næppe haft det helt godt efter at jeg foreholdt ham, at han arbejdede med falsk reklame - der burde vitterlig stå alt du ikke behøver til jul har vi - men ikke det vigtigste: JULEGLÆDEN og JULEBUDSKABET.

Julens evige flamme, som skulle oplyse og varme vore hjerter, dør ud og slukkes for altid, dersom der ikke tilføres olje. Måske kan der - som i Rosenkranskirken - findes nødløsninger, men de må også holdes vedlige.

I dag forstår jeg pater Zoetmullers fortvivlelse....

Det er vel ikke kun den symbolske flamme i kirkerummet, der er ved at dø hen?.